

ιά από το κακό. Έπειτα πάλι τές βραδινές ήθελε παραμύθια. Κ' έτσι ποδ τής έλεγα παραμύθια, αυτή από τή σκάνταλιά τής μούδαζε φτερούγια στο λαιμό μου και με γαρφαλίζε. Και δός του καχλάνισμα! Λογιών τώ λογιών παιχνίδια μου σκάρωνα. Ως και τώ σεντόνι μου τύραψε μιὰ φορά για νά μή μπορώ νά μπώ στο κρεβάτι.

Όλο νά με πειράζη ήθελε. Καμμιά φορά με θύμωνε κιόλας. Κ' εγώ, σάν αγριάνθρωπος ποδ ήμουσ, τώδρανα τότες τώ μικρό μου... Αϊ!... Έκλήψτε μιὰ στιγμή, ξανά βγαίνε ο ήλιος, γελοῦσε και πάλι τά ίδια.

Κι' ώς τότες, τώδρανα καθώς έζώ, τότες ποδβγαίνα για τώ πώ το ταξίδι μου για τήν Πόλη, νά πουλήσω μαστίχη, νάρχινήση, λέςι τώ κλάμα, και μερωμώ νά μήν έγη; Μήν τά ρωτάς τι πάθαμε τότες ώσπου νά φύγω...

Έξη μήνες έκαμα στήν ξενιτειά τότες, και τι θαρρείς έκαμνε ή μικρή μου τώδε έξη έκείνους μήνες; Ο αδερφός μου ο Μιχαήλης μου τάγραφε. Έμνησκε ατόδες πάντα στο χωριό νά κοιτάζη τή μικρή και τώ χτήμα.

Γύρισα — Χριστούγεννα κόνεσαν — και βρίσκω πρώτο πράμα, στο κρεβάτι μου επάνω ένα σακούλακι πλεχτό κ' ένα χρυσοκέντητο μαντίλι, σά νάχα μαθές αρρεβωνιαστικά στο χωριό!

— Μερωνοχίς σοδ τά δουλέυε ατόά ή μικρή, μου λέει ο Μιχαήλης.

— Και ποδ είναι της; φωνάζω, ανοπομονώνοντας νά τή σφιχαγκαλιάσω.

— Ποδ θαρρείς πώς τροπώθηκε τάγριοκάτσικο; Στόν άποκρέββατο μέσα σφαλήχτηκε για νη μήν τή δής. Τήν κλάκωσαν οί νεροπέδες.

Γέλασα κ' είπα μέσα μου, τά συνηθισμένα τών κοριτσιώνε μας. Ήταν τότες ώς έντεκα χρόνων.

Πέρασε λίγη ώρα πής ο Μιχαήλης νά μου τή φέρη. Με τώ τσιπ τήν έφερνε, κα ατόι, τά μαθερα της πίσωθε γυρισμένα, πολεμοδός νά ξεφύγη. Έκλαιγε κιόλας. Αδύνατο στάθηκε νά τήν πάρω κοντά μου τή μέρα εκείνη. Είπαμ, ε ως πλαγιάσομε και τήν αδριανή τά σάίζομε.

Πήγα και τήν κότταξα σάν κοιμώτουνα τώ τσαμένο μου. Σφιχτά σφιχτά στήν άγκαλιά της ή κούκλα ποδ τήν έφερ' από τήν Πόλη. Άγγελουδι μου φαινότανε τώ μικρό μου. Σάν ξεμέρωσε και σηκωθήκαμε όλοι, πάλι τά ίδια! Μάτια μου, φως μου, Έρινιώ μου (ατό ήταν τόνοματάκι της), τίποτα! Χαμηλοδλεποδσα πάντα, πάντα γλυκειά και πονετική, μά μήτε λέξη από τώ στόμα της! Γύρεψα νά τήν βγάλω έξω, νά παίξομε, τώ κάκου! Με θαροδσε, βλέπει, τώρα πιά τής ξενιτειάς άνθρωπο, άνθρωπο κομπογυρισμένο, και με νεραπότανε! Με νεραπότανε, μά μ' αγαποδσε κιόλας. Πότες φορές τά είδα και τά ξανάειδα τής αγάπης της τά σημάδια!

Πέρασαν έτσι τρεις μήνες. Πέρασαν τρεις μήνες, ήρθε ή άνοιξη, και τομαζόμοσυνα νά βγώ σατό τώ ταξίδι.

Είπα δά, τώρα ποδ θά ξαναβγώ, τώως μαλακώση και μου μιλήση. Αδύνατο στάθηκε. Έκοθε ή γλώσσα της στήν αόλη, στο κατώφλι, στή στράτα, σάν άντάμωνε φιλενάδες. Τήν παραμόνερα κάποτες και τήν άκουσα. Μιά όμως και μ' έπαιρνε μοροδιφ. και στρείδι πάλι τώ στοματάκι της. Κατέβαζε τά μάτια της κ' έβλεπε χάρμο από τή νεροπή.

Τήν πήρα στα γόνατά μου τή μέρα ποδφενγα, τή χάδεψα, τήν παρακάλωσα, τήνε σάβρωσα:

— Δέ θά μου πής, Έχε γειά, Έρινιώ μου; Για δός, φεύγω και πάω. Δέ θά σε

ξαναδω ένα χρόνο. Πές μου ένα Έχε γειά, κι' άλλο δέ θέλω.

Μόλις μου κροφοφούρισε τότες Έχε γειά με τρεμάμενα χείλη τάλάλητό μου πουλάκι.

Μίσεψα, και σάν είδα τούς δικούς μου και με κατεβόδωναν από τώ βουναράκι, τήν άγνάτεψα τή μικρή ποδ μου σάλευε τάτπρο της μαντιλάκι. Άχ! ήταν τώ στανρό της τώ μίλημα!

— Αϊ, κατάκαρδα τα παίρνεις κ' έσύ, τώ κάνω τώ δούτοχο, βλέποντας ένα κόμπο δάκριο χοντρό χοντρό στο μάγουλό του. Αδριο μεθαδριο γορίζεις και τήν ξαναδλέπεις, και νά δής πώς θά είναι κ' ή νεροπή πιά φευγάτη.

— Έτσι θαρρείς τώ λόγου σου... Ο Θεός όμως άλλα ήθελε... Μου τώ πήρε τώ πουλάκι μου ο Θεός, είναι τώρα δυο μήνες...

— Δέ θά ξαναδω πιά τάλάλητό μου πουλάκι ποδ λές, — ξανάειπε βάζοντας τήνπραμάτεια στόν ώμο του, σά σηκώθηκε. — Δούλεψα λίγο ακόμα για νά τής στήσω ένα μνηματάκι σάν ατόά ποδ έχουσ έδω, Σε λίγες γέρες μέσα, πίσω πιά στόν τόπο μου. Τι νά τούς κάμομε τώδε παράδες πιά τώρα! ...

— Άχ, τώ μόνο παρόπόνό μου, ποδ δέν άκουσα τή φωνουδα της τότες ποδ τήν έτρωγ ή θερμη, και μι φάναζε. λές! Ξαναμουρμούριζε βάζοντας τή σιδερένια πήχη κάτω από τόν ώμο του.

Α. Έφταλιώτης

ΠΡΩΤΑΠΡΗΛΙΑ

Η καλύτερή μας μέρα.

Όλοι οί ρωμηγοί τήν έχουσε στήν καρδιά μας.

Κανώνας γενικός.

Κι' αν θέλετε μάλιστα, είναι ο μόνος κανώνας ποδ δέν έχει καμμίαν εξαίρεση.

Όσο γι' ατό, σάς τώ βεβαιώνω έγώ... κι' ες μήν είμαι δάσκαλος.

Δέν ύπάρχει ρωμηγός, άρσενικός ή θηλοκός, κοσμικός ή ρασοφόρος, άριστοκράτης ή δουλευτής, ποδ νά μήν αγαπάη τήν πρωταπρηλιά.

Και ποιός μπορεί νά μή τή λατρεύη τή μέρα τή χρυσή ποδ μάς άνακουφίζει, ποδ μάς ξανασαίνει, ποδ μάς δίνει τήν έλευθερία μας! ...

Η 25 Μαρτίου μάς έξωσε από έναν ζογό. Η Πρωταπρηλιά μας όμως μάς γλοτόνει από πολλούς ζογούς.

Ματράτε. Η θρησκεία μας, ή τιμή μας, ο πολιτισμός μας, ή άρχοντιά μας — αν είμαστε άριστοκράταις — ή πόληψή μας — αν είμαστε της άράδας — όλοι αυτοί οί ζογοί μάς έχουσ δεμένους χεροπόδαρα όλαιοι ταις μέραις τώ χρόνου και δέ μπορούμε οί κακόμοιροι νά ποδμε ένα φέμμα... έτσι, για τώ καλό. Είναι κρίμα — σοδ λέει ο παπάς. Είναι νεροπή — σοδ λέει ο δάσκαλος. Είναι άτιμία — σοδ λέει ο ένας. Είναι προστυχιά — σοδ λέει ο άλλος.

Κ' έτσι, άποκάτου άπ' όλους ατόους τούς ζογούς, ο ταλαίπωρος ρωμηγός είναι ύποχρωμένος, θέλει δέ θέλει, νά λήη πάντα τήν αλήθειαν σάν άνοιγη τώ στόμα τά μιλήση, και νά γράφη πάντα τήν αλήθεια σάν πιάνη τώ κονδολί νά γράψη.

Φοβερό πράγμα! Φωνάσο νά είσαι κομματάρχης και νά μή μπορείς νά πής τώ Βασιληά ένα παραμικρό φέμμα — σάν νά ποδμε πώς έχεις τήν πλειονοψηφία — για νά σε κάμη πρωθυπουργό. Νά είσαι γυναίκα